

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sdo/9/2015
Identifikačné číslo spisu:	2012200407
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2012200407.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1. B. Q., bytom W. a 2. J. Q., bytom W., obaja právne zastúpení: AK ZÁHRADNÍK & spol., s.r.o., so sídlom Pluhová 78, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Vájanského 2, Trnava, za účasti: 1. E. W., bytom G., 2. H. G., bytom Z., 3. B. G., bytom K., 4. Q. Z., bytom G. a 5. X. Z., bytom G. v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. V 2081/12 zo dňa 17. mája 2012, V 2385/12 zo dňa 13. júna 2012 a V 2354/12 zo dňa 13. júna 2012, a o dovolaní žalobcov proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. apríla 2015, č. k. 4Sžr/66/2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o dovolaní z a s t a v u j e .
Účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 1. apríla 2015, č. k. 4Sžr/66/2014, potvrdil rozsudok Krajského súdu v Trnave, č.k. 14S/67/2012-159 zo dňa 10. apríla 2014. Žalobcom 1 a 2 a ďalším účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Krajský súd uvedeným rozhodnutím zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutí žalovaného správneho orgánu uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia, ktorými rozhodnutiami žalovaný povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. úz. Suchá nad Parnou, a účastníkom nepriznal náhradu trov konania.

Žalobcovi proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (z 1. apríla 2015, č. k. 4Sžr/66/2014) podali dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti. Žiadali, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch dovolania poukazom na skutkové zistenia danej veci, zákonnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu súdneho prieskumu, zdôrazniac ústavnú úpravu práv a právom chránených záujmov a

judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky žalobcovia uviedli, že dovolanie podávajú z dôvodu - podľa § 241 ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j. z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; - z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., t.j. z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; - z dôvodu podľa § 241 ods. 2, písm. c/ t.j. z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 1. apríla 2015, č. k. 4Sžr/66/2014 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovaného správneho orgánu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - ustanovujúcej správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcov a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny, ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplyva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Uvedený právny záver rešpektuje aj dnes už konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (k tomu pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 87/09 a sp. zn. IV. ÚS 208/08). Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (k tomu pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 208/08 - www.concourt.sk).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Najvyšší súd o návrhu žalobcov na odklad vykonateľnosti nerozhodoval z dôvodu, že konanie o dovolaní bolo zastavené.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.